

Daan droomt van verre landen, van avonturen beleven en van zo gauw mogelijk verdwijnen uit het dorp dat haar benauwt. Op een dag pakt ze haar koffer en ze vertrekt. Ze is elf jaar. Onderweg ontmoet ze Donna, een leeftijdsgenote, en het klikt meteen. Daan kan schuilen in Donna's boomhut. Als de politie haar op het spoor komt, besluiten de meisjes om samen naar Italië te vluchten en op zoek te gaan naar geluk. Het wordt een onvergetelijke tocht.

*Een spannend avontuur over vriendschap,
dromen en het zoeken naar geluk.
Voor iedereen vanaf 10 jaar.*

www.clavisbooks.com

ISBN 978-9044831108

9 789044 831108

Nienke Berends

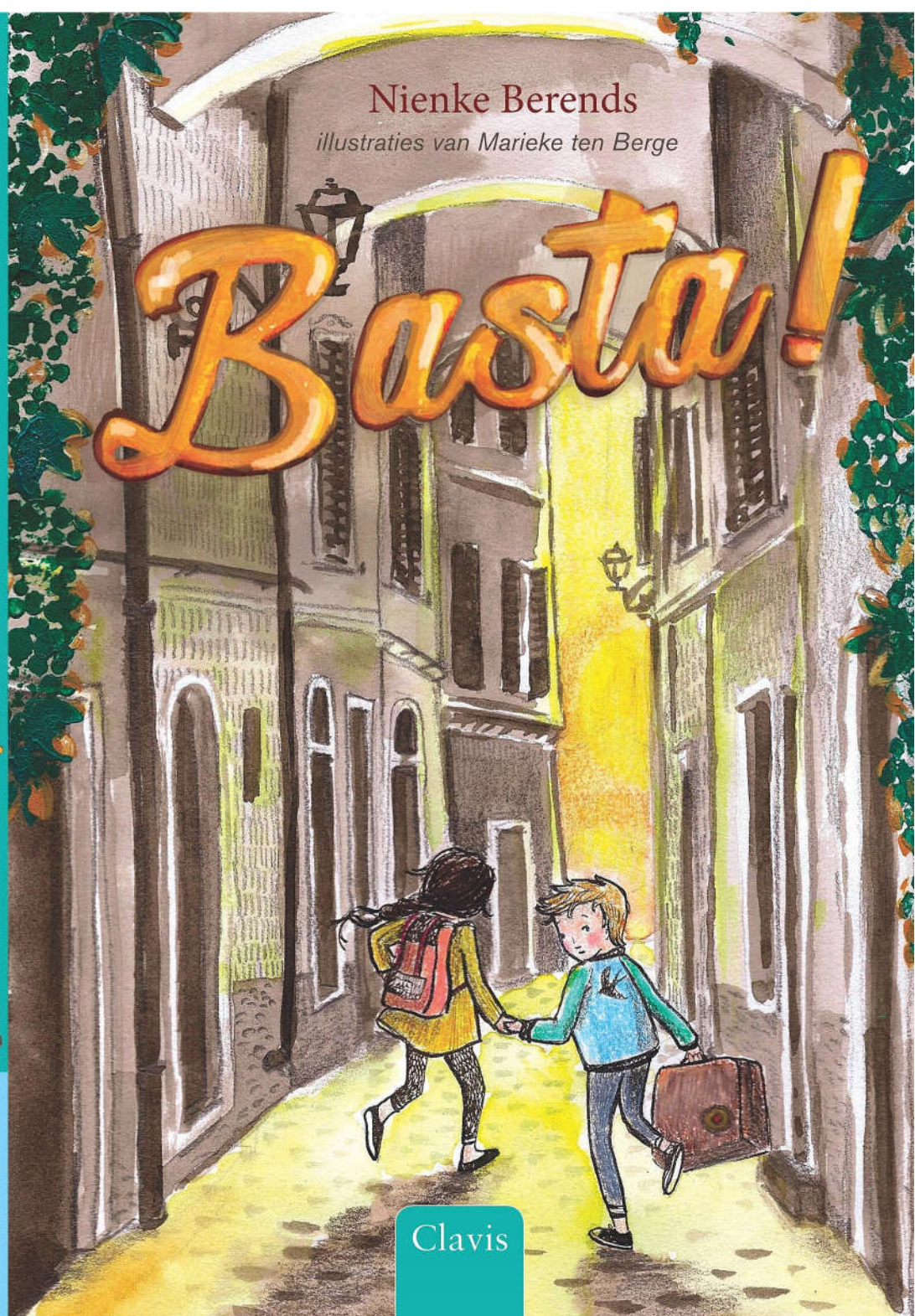
Basta!

Nienke Berends

illustraties van Marieke ten Berge

Basta!

Clavis

Nienke Berends

*met illustraties
van Marieke ten Berge*

Basta!

Voor Cato en Loes

Nienke Berends

Basta!

© 2017 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagillustratie en binnenwerkillustraties: Marieke ten Berge

Omslagontwerp: Studio Clavis

Trefw.: weglopen, familie, vriendschap, Italië

NUR 283

ISBN 978 90 448 3110 8

D/2017/4124/208

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

Ze noemden me Daan. Dat komt van Danielle, maar dat wist niemand. Ik had kort haar en leek op een jongen.

Ik was nergens bang voor. Niet voor blauwe plekken, niet voor bloed. Ik hield ervan. Ze gaven me het gevoel dat ik leefde.

Ik dacht vaak aan weglopen. Weg van al het saaie. Ik droomde van verre landen, van avonturen beleven, en van zo gauw mogelijk verdwijnen uit het dorp dat me benauwde.

Op een dag pakte ik een koffer. Ik deed er wat kleren, spaargeld en een tandenborstel met tandpasta in, en ik vertrok. Ik liep langs mijn moeder. Ze keek niet op of om. Zwijgen is toestemmen. Ik ben gegaan. Ik was elf jaar.

2

Dit was het dan. Ik ademde diep in en uit en liep de hoek om. Ik nam de eerste bus die stopte en kocht een kaartje naar het eindpunt. Dat voelde goed. Bij het eindpunt heb ik de volgende bus gepakt, weer naar het eindpunt. En zo deed ik dat wel tien keer. Ik kon alleen maar denken: weg, weg, weg. Eindelijk ben ik weg.

Ik stapte uit de laatste bus en keek om me heen. Aan de overkant was een schoolplein. Er speelden wat kinderen. Ik liep ernaartoe en bleef voor het hek staan kijken. Een jongen was aan het basketballen, een meisje slenterde wat rond. Ze stopten met spelen en keken me aan.

‘Wie ben jij?’ vroeg de jongen.

Ik voelde me betrap, hoewel ik niet veel moeite had gedaan onopgemerkt te blijven. ‘Ik ben Daan,’ antwoordde ik.

‘Ben je een jongen of een meisje?’ vroeg de jongen, terwijl hij de bal op zijn vinger balanceerde.

‘Ik ben een meisje,’ zei ik ongemakkelijk.

‘Je ziet eruit als een jongen,’ zei de jongen. Hij draaide zich om en dribbelde weg.

‘Wat zit er in je koffer?’ vroeg het meisje. Ze had lang zwart haar. Het glansde in de zon, alsof er olie op zat. Ze had sproeten op haar gezicht en mooie bruine ogen. ‘Wat zit er in je koffer?’ vroeg ze nog een keer.

‘Gewoon, wat kleren,’ zei ik onverschillig.

Ze bekeek me van top tot teen. ‘Waar ga je naartoe?’ vroeg ze nieuwsgierig.

‘Naar een plek waar het leuk is,’ zei ik.

Ze lachte naar me. Alsof ze begreep wat ik bedoelde. ‘Bij mij is het leuk,’ zei ze. Ik geloofde haar.

‘Ik heb honger,’ zei ik. Ik voelde mijn maag knorren. Mijn buik was gewend aan een warme maaltijd tussen de middag. Aardappels met jus.

‘Ik ga zo eten. Eet je mee?’ vroeg ze.

Ik schudde mijn hoofd. Niemand mocht me vinden. ‘Kan je me wat brengen?’ vroeg ik. Ik keek om me heen en zag een houten speelhuisje staan. Groot genoeg om in te slapen. Als het ging regenen zat ik droog.

Het meisje keek me vragend aan. Ik wilde verdwijnen in haar ogen.

Nog een keer vroeg ik haar: ‘Kan je me wat eten brengen?’

Zonder iets te zeggen draaide ze zich om en liep de speeltuin uit.

Ik was alleen. Een saai grijs schoolplein. Een paar klimrekken en een speelhuisje. Ik nam de laatste slok water die in mijn flesje zat. De zon zakte achter de bomen. Het werd koud. Ik liep naar het houten speelhuisje en ging naar binnen. Ik deed een trui aan, zette mijn koffer onder de bank en ging liggen. Eerst op mijn rug met mijn handen onder mijn hoofd. Toen de wind kouder werd, ging ik op mijn zij liggen met mijn handen voor mijn borst. Ik deed mijn ogen

dicht. Een traan liep over mijn wang. Snel veegde ik hem weg. Dit was wat ik wilde. Ik kneep mijn ogen stijf dicht.

Ik schrok van getik op mijn schouder en keek recht in de bruine ogen van het meisje met het lange zwarte haar waar olie op leek te zitten. Ze glimlachte naar me en ik glimlachte terug.

‘Je wilde toch wat eten?’ vroeg ze lachend. Ze had een kom in haar hand, gevuld met een stuk brood, een paar aardappels, een halve worst en een appel. Ik rook warm eten en pas gewassen haar. Ik pakte de kom dankbaar aan en begon te eten. Ze bleef kijken hoe ik zonder schaamte alles naar binnen propte.

‘Waar kom je vandaan?’ vroeg ze.

Ik wilde alles aan haar vertellen. Waar ik woonde, hoe ik me daar voelde, waarom ik was weggelopen. Iets hield me tegen; niemand mocht weten waar ik was. ‘Van ergens ver weg,’ zei ik.

‘Waar zijn je ouders dan?’

‘Die zijn dood.’ Het was het eerste wat me te binnen schoot.

‘Heb je geen broers of zussen?’

‘Nee,’ loog ik. Ik likte een laatste keer met mijn tong over mijn lippen en veegde mijn mond af met mijn mouw. ‘De politie wil me in een pleeggezin stoppen, dus je mag aan niemand vertellen dat ik hier ben. Beloofd?’ Ik keek haar doordringend aan.

Ze knikte. ‘Dat beloof ik.’

Ze pakte mijn hand. Haar hand was zo zacht als zijde. Lange, dunne vingers omklemden mijn vieze, plakkerige hand. Ik schaamde me.

‘Kom,’ zei ze, ‘ik ken een betere plek.’

Ik pakte mijn koffertje en liep met haar mee. Gek hoe je iemand die je niet kent, blindelings kunt vertrouwen.

‘Waar gaan we naartoe?’ vroeg ik.

‘Naar mijn huis,’ zei ze.

Ik stopte met lopen en rukte mijn hand los.

‘Nee, dat kan niet. Niemand mag me vinden.’ Ik kon mezelf wel voor mijn kop slaan om meteen de eerste de beste te vertrouwen. Ik draaide me om en liep weg.

‘Niemand zal je vinden!’ riep ze me na. ‘Vertrouw me alsjeblieft.’

Er zat wanhoop in haar stem. Ik keek om en zag haar staan. Haar armen langs haar lijf. Ogen die smekend naar me keken.

Zwijgend liep ik met haar mee.

‘Waarom zeg je niks?’ vroeg ze na een tijdje.

‘Daarom niet,’ zei ik.

‘Daarom is geen reden. Als je van de trap af valt, ben je snel beneden.’ Ze lachte naar me. Ik lachte terug.

Toen wees ze naar een huis in de verte. ‘Daar woon ik.’ Er stond een groot wit huis met een hoog hek ervoor. ‘We hebben een stuk bos achter ons huis. Daar heeft mijn vader een boomhut voor me laten bouwen. Het is daar warm en droog en je hebt er alles wat je nodig hebt. Ik kan je elke dag eten en drinken brengen. Mijn ouders komen er nooit. Niemand zal je vinden.’

Ik keek haar dankbaar aan.

We gingen links het bos in. Het was een behoorlijk eind lopen. Mijn voeten deden zeer. Ik was moe en wilde slapen.

‘Zeg je nog steeds niks?’ vroeg ze me opnieuw.

Ik haalde mijn schouders op.

‘Hier kunnen we onderdoor,’ zei het meisje. Voor ons stond een hek. Aan de onderkant was een opening. Ze ging me voor, daarna schoof ik mijn koffer onder het hek door, vervolgens ging ik.

‘Kijk, hier is het.’ Ze wees omhoog.

Ik keek naar boven. Er hing een lange touwladder aan een grote eikenboom. Als je die met je ogen volgde, zag je tussen het bladerdek een enorme boomhut. Niet zo’n boomhut die ik met mijn broers weleens in elkaar knutselde van een paar planken. Nee, het was een prachtige boomhut, een échte boomhut. Kleine raampjes met groen geschilderde kozijnen, waar bloemengordijntjes voor hingen. Een dak gemaakt van riet, een deurtje dat open en dicht kon en een vloer zonder gaten.

‘En?’ vroeg het meisje.

‘Mooi,’ stamelde ik.

Ze gaf me een glimlach die me deed wankelen. Ik begon het vervelend te vinden. Ik had er geen controle over. En als er iets was wat ik nu nodig had, dan was het controle. Controle over mijn leven, over de keuzes die ik maakte, over de mensen die ik wel of niet moest vertrouwen.

Ze wenkte me en ging me voor de touwladder op. Ik was sprakeloos door wat ik zag. Er stonden twee rieten stoeltjes. Er was een plank met boeken. Er lag een kleine matras met kleurige dekens en kussens. Er stond een sterrenkijker die naar buiten was gericht.

‘Hoe vind je het?’ vroeg het meisje.

‘Hoe heet je?’ vroeg ik zonder antwoord te geven op haar vraag.

‘Donna,’ zei ze. ‘Ik heet Donna. En jij?’

‘Daan,’ zei ik. ‘Ik ben Daan.’

‘Daan is een jongensnaam.’

‘Eigenlijk heet ik Danielle.’

‘Casa mia è casa tua, Danielle,’ zei Donna. Ze lachte.

‘Wat is dat voor taal?’

‘Italiaans. Mijn vader is Italiaans. Het betekent dat mijn huis jouw huis is.’

Ik voelde dat ik rood werd. Zoveel lieve woorden was ik niet gewend. ‘Dank je,’ zei ik verlegen.

‘Ik moet nu naar huis. Ik kom je morgen ontbijt brengen.’

Ik wilde niet dat ze ging. Ze deed de deur open en klom naar beneden. ‘Doe de gordijnen voor de zekerheid maar dicht,’ zei ze nog.

Ik knikte. En weg was ze.

Met een haakje deed ik de deur op slot en ik schoof de gordijnen dicht. Ik deed mijn schoenen uit, kroop onder de deken en viel in een diepe slaap.